

at den savner Grund. Der er vist ikke Noget at klage paa Folkethingets Billie i saa Henseende, og jeg tror at have paapeget, hvor det er, at Grunden kan ligge til de Afgjørelser, som have været mindre tilfredsstillende. Jeg haaber — thi jeg har navnlig Krigsinvaliderne for Øie i Alt, hvad jeg her udtaler — at denne Lov maa blive vedtagen, og det glæder mig ligeoverfor adskillige Nyringer af det ærede Medlem for Presto Amts 6te Valgkreds (Vojfen) at kunne sige, at naar Enden er god, er Alting godt; thi det ærede Medlem endte jo med at anbefale Lovforslaget og flere vigtige Punkter deri, om der ogsaa kunde være Et og Andet i det, som han vilde have forandret. Jeg haaber, at, naar denne Lov er gaaet igjennem, det da maa blive erkjendt fra alle Vedkommendes Side, at der er givet en fuld Opfyldelse af de Løfter, i Henhold til hvilke de have troppet sig paa Slagdagens og forud for disse. Der er, som jeg omtalte, mange Enkeltheder, som jeg dog ikke skal komme nærmere ind paa, da de Taler, der have været holdte, have været saa meget tilfredsstillende for mig, at jeg især under de nuværende Omstændigheder ikke skal forlænge Debatten, men kun tillade mig at sige min ringe Anbefaling til om denne Sags gunstige Fremme af Thinget.

Berg: Jeg har havt megen Leilighed til som Medlem af Folkethinget at beskæftige mig med det Spørgsmaal, der omhandles i nærværende Lovforslag. Jeg var Medlem af det Udvalg, der gjentagne Gange har behandlet Spørgsmaalet om Loven om Invalidernes Forsørgelse og om Pensionering af Underklasserne, hvilket endelig førte til et Par Love, den ene angaaende nærværende Gjenstand, nemlig af 20de November 1876. Senere have vi hvert Aar stadig havt Andragender om Invalideunderstøttelser i Finantsudvalget og have der havt Leilighed til at drøfte disse Spørgsmaal. Jeg skal heller ikke negte, at jeg stadig har fundet hos Rigsdagen en om Side for de Medlemmer af Samfundet, hvem disse Spørgsmaal angaa, og man er stundom, ikke blot dengang Loven blev forhandlet, stødt paa en forsigtig Modstand fra Administrationens Side, men man er ogsaa stødt paa Modstand ved de enkelte Spørgsmaals Behandling. Denne Modstand imidlertid, som er reist ved Spørgsmalets

Behandling i det senere Tid, navnlig siden Loven af 1876 udkom, hvilken Lov har givet mildere Regler for Bestyrelsen af Invalidesagen, har, forekommer det mig, i flere Punkter været formelt berettiget. Naar nemlig en Lov fastsætter bestemte Regler for Administrationens Udøvelse, er det meget prisværdigt af Administrationen, at den i Overensstemmelse med Lovens Aand holder sig dens Regler efterrettelig, og naar vi af og til her have hørt Finantsministerens Indvendinger imod de Vidnesbyrd, der fulgte med Andragender om forhøjet Invalidebevilling, har jeg i mine Tanker ikke sjelden staaet, det vil sige formelt, paa Finantsministerens Side. Jeg tror, at man maa paafsjønne, at en Administration holder sig Lovens Aand og Bogstav efterrettelig og ikke vil tage Noget for Bevis, som den efter samvittighedsfuld Overveielse ikke finder at være Bevis. Idet man maa erkjende, at der virkelig i Overbestyrelsen er kommet tilstede en mildere Bedømmelse og en forsønligere Aand ligeoverfor Behandlingen af forskjellige Spørgsmaal, dog Alt indenfor Lovens Regler, i de sidste 6 Aar efterat Loven af 1876 udkom, hvilket ogsaa var Lovens Hensigt, maa man paa den anden Side agte, at Administrationen ikke kaster sig op til en Bevillingsmyndighed og benytter Loven til Understøttelser ud over Lovens Grændser uden fyldestgjørende Bevis. Det skal da fremhæves, at, naar Lovens Fordringer til Bevis ikke have været tilfredsstillende, er man ikke sjeldent her enedes med Administrationen om at gaa udenfor Loven ved en særlig Bevilling. Lovens Regler forandres ikke ved den Lov, der her foreligger, og Behandlingen vil altsaa omtrent blive den samme, og naar den ærede sidste Taler mente at kunne antyde, at vi derved slap ud over Afgjørelsen af de Spørgsmaal, der aarlig komme til at foreligge Administrationen og Rigsdagen imellem, ikke som Stridsspørgsmaal, men som Forhandlingsspørgsmaal, er det en fuldstændig Misforstaaelse. Loven kommer ikke til at omfatte en eneste Person mere, end den hidtil har omfattet, thi den maa fordrø de samme Beviser, som Loven fastsætter, for at de Paagjældende kunne blive anerkjendte som Invalid. Men her er et Spørgsmaal, som jeg maa sætte i Forbindelse med denne Lov. Det er notorisk for Enhver, der har bevæget sig mellem de Folk, der kaldes Invalid,